

Protocol

Segons que sembla, una de les tensions més fortes que va registrar la passada reunió dels set grans es va produir a l'hora del protocol.

(Em deixaran dir, de passada, que ja podrien anar canviant el nom de l'equip aquest perquè ni son set —la CEE fa vuit i l'URSS podria fer nou— ni són tots els grans, ni tots són grans i aquest cafarnaüm ve d'Itàlia).

Dit això, al protocol. Diuen que el president francès, el gran *tiet* Mitterrand, es va saltar a la torera les regles del Palau de Buckingham i va seure a la primera cadira que va veure, abans que la reina ho fes en la pròpia. Gran batalla. Agraïjada pel fet que va seure a la cadira que no li pertocava a ell sinó al marit de la sobirana; i sort que no va venir el Duc d'Edimburg, tot siga dit.

No crec que en tota la política internacional pugui haver un conjunt més estrambòtic i recargolat de complicacions diverses que les que es deriven del protocol. De sempre, per exemple, m'ha semblat ridícula aquella cerimònia segons la qual el cap d'estat que vé de visita se'n va a posar un ramet de flors a les tombes i els monuments dels visitats. ¿Què deuen pensar mentre posen cara de transcendent?

A vegades, a més, els protocols arriben a ser tant embolicats que provoquen gairebé la rialla. Mobutu, el president del Zaire, té una sèrie de normes complexíssimes al vol-

tant del seu bastó que pobre de qui no ho respecte. La bandera dels ianquis s'ha de plegar d'una manera molt determinada que alguns llibres expliquen i també hi ha càstigs que s'apliquen als soldats que no la pleguen com Déu mana. Davant la majoria dels reis has de fer una genuflexió risible. I no parlem de les robes o els pentinats. Anar mal vestit pot ser considerat un insult a la dignitat nacional o un afront irreparable al president de torn. N'hi ha alguna guerra centramericana que ha començat perquè uns consideraven que el protocol havia estat poc exquisit.

Sí, és clar, el protocol és el ritual del poder. Sacralitza el treball del polític. El teatralitza i li dona una forma intemporal, superior a les preocupacions dels mortals. Però, en conseqüència: ¿no ha de ser fotut que t'agradi beure cervesa i no pugues perquè al manaire del país que visites no li va l'alcohol? O que hages de retirar-te de la presència de l'emperador fent cabotades marxa enrere amb el perill d'anar a caure de tos sobre l'empedrat. O que et forcen a escoltar amb cara de creure-t'ho trompeteries com la italiana, xim-pums xim-pums com l'espanyol o himnes farragoses com el xinès.

Clar que per a això cobren...
Dic jo.

Vicent Partal

En el país del xovinisme

Les pèssimes relacions entre el President de la República Francesa, François Mitterrand i l'ex-President del Govern Michel Rocard no eren un secret per a ningú. Des de la refundació del Partit Socialista ambdós s'han disputat el lloc d'honor. Fou, però Mitterrand, qui va aconseguir el premi derrotant —el 1981— a Valéry Giscard d'Estaing. Això li va permetre inaugurar un nefast bienni esguerrà que va trencar tots els grans equilibris de l'economia francesa, amb devaluacions continuades i fins i tot amb la idea d'abandonar el Sistema Monetari Europeu. Pitjor encara: la victòria de les dretes en les eleccions generals va obrir pas a la cèlebre *cohabitació* amb el líder dretà Jacques Chirac. El triomf presidencial de Mitterrand en 1988 li va permetre una política prudent encarregant a Michel Rocard la gestió d'uns afers que a Pierre Mauroy i Laurent Fabius se'ls hi havien escapat de les mans. Rocard era l'home del septenari i també un dels candidats a la successió de Mitterrand el 1995.

Els pronòstics, però, s'han complert una altra vegada. Mitterrand té pensants altres del fins —al capdavant de tots Laurent Fabius— i per això s'ha desfet de Michel Rocard. En el seu lloc, —ben segur per la influència de la quota del 25%— ha nomenat Primera Ministra a Edith Cresson, que va ser-ho d'agricultura —amb resultats

pèssims i rescats per helicòpter de les masses irritades— del Desplegament Industrial i de Comerç Exterior. Cresson ha estat sempre una fidel mitterrandista. És una executiva; dona de negocis fins fa poc, i sent el nacionalisme francès com pocs en el país del xovinisme.

Així no és d'estranyar que hagi arremès principalment els japonesos "aquestes formigues que volen conquerir el món", i en declaracions ja llunyanes també s'ha permès qualificar d'homosexuals a britànics i nord-americans. No és un bon començament. Principalment si després de denunciar l'amenaça japonesa es veu obligada a estar i passar per la intervenció japonesa en l'empresa informàtica puntera francesa, la famosa Bull. Alguns volen veure en Edith Cresson una nova Thatcher. Crec que se sobreestima la Primera Ministra de François Mitterrand.

Fabià Estapé

